

vilde hun kalde det for et heldigt Træf. Endelig havde hun netop faaet sig en ny Hat, som hun selv fandt meget klædelig, og hvormed hun endnu ikke havde haft nogen Lejlighed til at vise sig for Verden.

Hun slog i sidste Øjeblik Vinduet op og raabte ud til Per, der netop var ved at stige tilvogns:

»Vil du have mig med?«

Han syntes ikke straks at forstaa hende rigtig. Han stirrede paa hende med et saa komisk betuttet Udtryk, at hun maatte le.

»Forstaar du ikke, Barn! — Jeg vil med!«

Saa nikkede han bare.

Blakken blev atter fraspændt og Giggen ombyttet med Ponyvognen med det røde Fløjlsæde. Ogsaa Stadseletøjet kom frem, og en halv Time efter drog de af Gaarde.

Vejen førte over Skinnerne og steg derfra jævnt op over en Bakke med vid Udsigt over Aaen og Engene. Paa den anden Side af Bakkens Ryg sænkede Jordsmonnet sig stejlt ned mod en bred, skovfyldt Kløft, hvis hundredfarvede Bladehav flimrede i Solen. Snart lukkede Skoven sig om dem, Vejen blev blød og tung, og Per lod Blakken gaa i Skridtgang.

Han sad hele Tiden tavs. Inger derimod var usædvanlig livlig og udtrykte stadig sin Glæde ved at være kommen ud. Herinde i Skoven blev hun nu helt overstrømmende i sin Naturbegejstring. Hvor her